

MINU ÕPETAJATEE

Miks valisin õpetaja elukutse?

Ei olnud see kutsevalik, vaid minu hea vana õpetaja soovitus. Ja nii ma õppima läksingi. Mida oskakski otsustada plikatiirs, kes lõpetas VII klassi.

Miks tulin just Simunasse? Ilmselt saatuse tahtel, sest siin ei olnud mul ühtegi tuttavat, sünnikoht aga hoopis Läänemaal.

Mäletan veel praegugi seda 1954. aasta augustikuu päeva, millal ma Kiltsi raudteejaamast väikese autobussiga Simunasse sõitsin. Tulin kahe kohvri ja avali südamega. Kohvrites peitus kogu minu varandus, südames aga soov anda oma esimestele õpilastele kõik see tarkus, mida mulle oli õpetatud.

Milline oli minu elu esimene tööaasta? Esimene tööaasta, nagu igale algajale, oli raske minulegi. Sain käealuseks kooli lõpuklassi. Meie tutvus oli lühike ja põgus. Kahjuks ei kujunenud meil edaspidiseks tihedamaid kontakte. Kuid mitmed on jäänud minu mälestustesse ka sellest esimesest aastast. Enam ma klassi päriselt ei saanudki. Keerlema hakkas elukarussell. Kord Piibeleht all ja Vestmann peal ning vastupidi.

Mis on mulle rõõmu pakkunud?

Rõõmu olen oma tööaastatest leidnud palju. Kõige esmalt laste säravad silmad tundides, nende soov saada teada, mõelda, arutleda koos õpetajaga. Ühised matkad, ekskursioonid, teatriühiskülastused, vanavara kogumine. Mineviku uurimine oli elamus, mis jääb hinge alatiseks. Palju higi ja ka pisaraid sai valatud sporditreeningutel, rahvatantsuproovidel, esinemiskavade õppimisel, akrobaatikatundides. Mis saab olla parim tänu õpetajale kui see, et sinu õpilasel läks hästi võistlusel või et saime osaleda kahe segarahvatantsurühmaga Tallinnas rahvatantsupeol või see, et pääsesime akrobaa-

tikatrupiga vabariiklikule ülevaatu-sele, kust tulime tagasi diplomiga. Või laste rõõmust säravad silmad ja õhetavad põsed pärast esinemist koolipeol. Need olid toredad tööaastad.

Mis on tekitanud tuska? See, et tuli valetada, laveerida, keerutada, rääkida risti vastu enda ja oma rahva tõdedele. Kahjuks ei teadnud siis meist paljud tõtt.

Milline oli meie õpetajate pere?

Õpetajate kollektiivi sulasin ma kohe ja peaaegu vahetult. Simuna kooli õpetajate pere on olnud alati töökas, sõbralik, rõõmsameelne ja püsiv. Suure tänutundega meenutan oma esimesi vanemaid kolleege Märt Meost, Ellinor Peepu, Karl Oitmaad, Jenny Rokki, Meta Pärnamäge, Kalju Metsmaad, kes minule kui noorele algajale koolmeistrile tööarmastust, arukust, tasakaalukust ja mõistmist hinge ning südamesse süstisid.

Kas koolil peab olema oma nägu? Arvan, et peab küll. Ka meie koolil on olnud ja on ehk ka praegu oma nägu. Selle näo löid talle kirjanduse õpetajad E. Peep ja K. Ustav. Sporditegemise lusti said lapsed Lembit Kaarelt. Kaunis kooliaed kasvas Meta Pärnamäe käe alt, mida arendasid edasi J. Rökk ja A. Hinnosaar.

Aastate jooksul on kool palju muudki märkimisväärset saavutanud.

Aga mis on peamine?

Peamine on see, et meie koolist on ellu läinud paljud tublid noored inimesed, kes on leidnud oma tee.

Peamine on see, et praegu otsimise ja leidmise ajal meie kõik oma õige koha Eestimaa iseisvuse taastamise protsessis leiaksime.

Õpetaja 1954. aastast
LEHTE SIRELPUU